

ΚΕΦ. ΚΖ.

XXVII. Τῶν δ' ἐντόμων τὰ πλεῖστα εὐθηνεῖ ἐν ἡπερ
 ὥρα καὶ γίνεται, ὅταν τοιοῦτον ἦ τὸ ἔτος οἷον τὸ ἔαρ, ὑγρὸν
 καὶ ἀλεεινόν. Ταῖς δὲ μελίτταις ἐγγίνεται ἐν τοῖς σμήνεσι
 θηρία ἃ λυμαίνεται τὰ κηρία, τό τε σκωλήκιον τὸ ἀραχνιοῦν
 5 καὶ λυμαινόμενον τὰ κηρία (καλεῖται δὲ κληῖρος, * οἱ δὲ
 πυραύστην καλοῦσιν*· ὃς ἐντίκτει ἐν τῷ κηρίῳ ὅμοιον ἑαυτῷ
 οἷον ἀράχνιον, καὶ νοσεῖν ποιεῖ τὸ σμήνος), καὶ ἄλλο θηρίον,
 οἷον ὁ ἡπίολος ὁ περὶ τὸν λύχον πετόμενος· οὗτος ἐντίκτει
 10 τι χνοῦ ἀνάπλεων, καὶ οὐ κεντεῖται ὑπὸ τῶν μελιττῶν,
 ἀλλὰ μόνον φεύγει καπνιζόμενος. Ἐγγίνονται δὲ καὶ κάμπαι
 ἐν τοῖς σμήνεσιν, ἃς καλοῦσι τερηθόνας, ἃς οὐκ ἀμύνονται
 αἱ μέλιτται. Νοσοῦσι δὲ μάλιστα ὅταν ἐρυσιβώδη τὰ ἄνθη
 ἢ ὕλη ἐνέγκῃ, καὶ ἐν τοῖς αὐχμηροῖς ἔτεσιν. Πάντα δὲ τὰ
 15 ἔντομα ἀποθνήσκει ἐλαιούμενα· τάχιστα δ' ἂν τις τὴν κε-
 φαλήν ἀλείψας ἐν τῷ ἡλίῳ θῇ.

ΚΕΦ. ΚΖ.

XXVIII. Διαφέρει δὲ τὰ ζῷα καὶ κατὰ τοὺς τόπους·
 ὥσπερ γὰρ ἐν τισιν ἔνια οὐ γίνεται παντάπασιν, οὕτως ἐν
 ἐνίοις τόποις γίνεται μὲν, ἐλάττω δὲ καὶ ὀλιγοβιώτερα, καὶ
 οὐκ εὐημερεῖ. Καὶ ἐνίοτε ἐν τοῖς πάρεγγυς τόποις ἢ διαφορὰ
 20 γίνεται τῶν τοιούτων, οἷον τῆς Μιλησίας ἐν τόποις γειτνιω-
 σιν ἀλλήλοις ἔνθα μὲν γίνονται τέττιγες, ἔνθα δ' οὐ γίνον-
 ται, καὶ ἐν Κεφαλληνίᾳ ποταμὸς διείργει, οὗ ἐπὶ τάδε μὲν